

Colin Wilson, Net Prickley
VORŲ PASAULIS: PRASIVERŽIMAS
Mokslinis fantastinis romanas

VORŲ PASAULIS

Vorai - Žemės viešpačiai, o Nialas kitados buvo žmonių miesto valdovas. Barbarų nugalėtas, aplankė Deltos Deivę ir susikovė su Raganiumi. Dabar Nialas atsidūrė likimo kryžkelėje ir jam reikia nuspręsti, ar dar kartą sugrįžti Raganiaus irštvon. Nes tik Raganiaus irštvoje glūdi paslaptis, kaip žmogus gali tapti stipresnis už vorą...

Iš rusų kalbos vertė NOMEDA BERKUVIENĖ

Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas", 260 tomas Serija įkurta 1990 m.

Colin Wilson, Net Prickley – РИСТАЛИЩЕ
Москва, АСТ, 2001

Copyright © by Colin Wilson, Net Prickley 1999

Cover art copyright © by Luis Royo, 1997

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2003

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

1. ŠVIESOS DEMONAS

Sosto salė buvo sklidina ryškios šviesos. Atrodė, kad čia įvyko stebuklas, tačiau Nialas numanė, koku būdu pavyko pasiekti tokių ryškių permainų - daugelis Raganės pavaldinių vis dar prisiminė, kaip Pilkųjų kalnų valdovė privertė juos sukalti aukštas kopėčias, užsiropšti iki langų ir nugremžti nuo storų stiklų šimtmečių purvą.

Ką gi, oloje gimusi ir požeminiame mieste užaugusi princesė Merlju labiausiai vertino saulę ir gyvus augalus. Milžiniškoje sosto salėje galėjai įrengti tikrą tikriausią parką, ir Merlju kaipmat pasinaudojo šia galimybe: į kairę ir į dešinę nuo durų palei sienas aukštyn driekėsi skaisčiai geltonais žiedynais apkibę apyniai ir dar pumpurų neišskleidusios laukinės vynuogės; toliau stovėjo jaunučiai purūs kėniai bei kedrai, tarp kurių žemę dengė tankus kadagių kilimas. Jie augo ne vazonuose ir ne loveliuose - žaliesiems valdovės numylėtiniams buvo prinešta žemių bemaž iki juosmens suaugusiam žmogui. Žinoma, nuo švariai išmazgotų grindų žemes skyrė raižytiniu kaulu inkrustuota stora medinė pertvara, kurios viršuje visomis vaivorykštės spalvomis mirguliuvo raudonos akmenskėlės, mėlynos rugiagėlės,

geltoni narcizai, violetinės hortenzijos ir oranžinės tulpės.

- Nejaugi mūsų čia nebuvo vos mėnesį? - sukuždėjo Pasiuntinys. - Išties, energijos stygiumi princesės Merlju niekaip neapkaltinsi.

- Nors ne, - tuojau pat negarsiai pasitaisė valdovas. - Jau nebe princesės Merlju, o Raganės, Pilkųjų kalnų valdovės, Dovanojančiosios Kvėpavimą ir... Kaip ten dar?

- Ar kažką pasakėte, pone? - paklausė Neftisė, stovinti per žingsnį jam už nugaros ir tvirtai spaudžianti ietį.

Sargybinė neužmiršo, kaip ant šios salės grindų liko gulėti krauju paplūdę trisdešimt kūno brolių - trečdalis tų, kurie išliko gyvi po to, kai atėjūnai iš šiaurės užgrobė Mirties Valdovo miestą.

Valdovas pasiuntė ištikimajai asmens sargybinei raminantį impulsą - kad ko nors neiškrėstų baimindamasi dėl pono gyvybės. Neftisė, taip ir neišsiugdžiusi sugebėjimo bendrauti mintimis, nepastebėjo Nialo prisilietimo prie savo sąmonės, tačiau mažumėlę atsipalaidavo.

Kavinosis ir Apolijos raminti nereikėjo. Paauglės buvo linkusios greitai užmiršti negandas ir į kruvinojo mūšio lauką įžengė visiškai abejingai,

nors vos prieš mėnesį žūtūtinai kovėsi čia dėl savo gyvybės, o ant Apolijos peties dar matėsi gilus, rausva plėvele apsitraukęs dantyto ieties antgalio paliktas randas.

Penki budeliai patys pastebėjo raminantį valdovo impulsą. Tiesa, jie visi prie kūno brolių prisidėjo vos prieš dešimtį dienų, Provincijoje, ir apie mūsų Komplekse žinojo tik iš Nialo pasakojimų. Aštuoniakojai kol kas nė vardų neturėjo. Bendraujant tarpusavyje vorams vardų nereikia, o kalbėtis su dvikojais pajūrio slėnio budeliams neleido orumas.

Pauzė užsitęsė. Pilkųjų kalnų valdovė nejudėdama sėdėjo aukštame soste.

Senas pilkas apsiaustas slėpė merginos kūno kontūrus; veido bruožų nesimatė po smarkiai užtrauktu giliu gobtuvu. Tik pirštų galiukai, kyšantys iš plačių rankovių, ramiai gulėjo ant ranktūrių.

Žinoma, Nialas galėjo priėti prie vaikystės draugės pats, nelaukdamas ypatingo pakvietimo - bet nežinojo, kaip į tokį savivaliavimą sureaguos pusšimtis karių, išsirikiavusių tarp jo ir sosto.

Stebima laukiančių svečių žvilgsnių Raganė vos pastebimai kilstelėjo kairės rankos smilių.

- Klausykite ir pakluskite! - skambiai išgiedojo mergaitiškas balsas.

Kariai sutartinai pasisuko į šonus, gan darniai nužygiavo per salę ir išsirikiavo dviem kolonom abipus sosto. Nialas susidomėjęs atkreipė dėmesį, kad ant trečiosios sosto pakopos, ant nedidelės raudonos pagalvėlės, stovi balta raižytinė skrynutė.

- Amžinoji ir Visagalė, Dovanojanti Kvėpavimą, Gyvenanti Pasaulyje, Visareginti, Esanti Praeityje, Dabartyje ir Ateityje, Amžinybės Saugotoja ir Pilkųjų kalnų Valdovė sveikina tave, Deivės Pasiuntiny! - priešais sostą žengtelėjo jaunutė mergina trumpa tunika ir pagarbiai nusilenkė.

“Taigi, - pamėgino nuslėpti šypseną Nialas, - Merlju visuomet be galo mėgo pompastiškas iškilmingas ceremonijas, didingas apeigas, valdžios simbolius ir kitokius išpūstus reginius. Dabar gali pasireikšti!”

- Deivės Pasiuntinys, kūno brolių vadas ir Provincijos Mirties Valdovas nuoširdžiai džiaugiasi matydamas Dovanojančią Kvėpavimą! - Nialas paskubomis surezgė ganėtinai ilgą titulą, kad pernelyg neatsiliktų nuo pagyrūnės pašnekovės.

Ir patenkintas pastebėjo, kaip virptelėjo gobtuvas: ką jau ką, o “Mirties Valdovo” titulo reikšmę

Merlju puikiai žinojo. - Atėjau pas tave, nes turiu prašymą, nuostabioji valdove...

- Visareginti išklausė tavo maldavimus, - nusi-lenkdama atsakė už Raganę mergina, ir dabar jau Nialas negalėjo nuslėpti nuostabos: juk jis dar nespėjo pasakyti, ko atėjo. - Tai, ko tu prašai, yra skrynutėje.

Patikslinimų nereikėjo - salėje buvo tik viena skrynutė. Nialas žengė į priekį, bet Raganė kilstelėjo dešinę ranką ir mostu jį sustabdė:

- Kuo Deivės Pasiuntinys ketina sumokėti už brangenybę? - pasigirdo iš po gobtuvo įtaigus aksominis balsas.

Nialas sustojo, sunkiai atsiduso ir nukreipė akis nuo brangiosios skrynutės į Pilkujų kalnų valdovę:

- Kokios kainos už ją reikalauja pati Dovanojančioji Kvėpavimą? - kaip galėdamas ramiau paklausė jis.

- Man iš tavęs reikia to, ką jūs, mirtingieji, vadinate energija.

- Kiek maišiukų? - pamėgino pajuokauti Nialas.

- Septynių šimtų penkiasdešimties gigavatų, - šaltakraujiškai atsakė Raganė.

- Iš kur aš tiek gausiu? - paklausė priblokštas

valdovas.

- Jeigu iš tiesų nori gauti slaptojo preparato, surasi būdą, kaip sumokėti už jį visą kainą, - ramiai pareiškė Pilkųjų kalnų šeimininkė.

- Ką gi tu darai, Merlju?! - neišlaikė Nialas. - Juk žinai, kad aš neturiu energijos!

- Tu turi energijos, Deivės Pasiuntiny, - Raganė priekaištingai kryptelėjo pirštą svečio pusėn, - ir aš pasakysiu, iš kur galėsi jos paimti, kai ateis atlygio valanda.

- Kur? - skėstelėjo rankomis valdovas. - Pasa-kyk, ir aš atiduosiu tau viską!

- Po mėnesio tau prireiks vežimų, Deivės Pasiuntiny, - Merlju nuleido Nialo šūksnį negirdomis ir prakalbo apie kitką. - Jie tavęs lauks šiapus bedugnės priešais virvinį keltuvą. Tau prireiks at-sargų. Jos gulės vežimuose. Po trijų mėnesių tau prireiks mano leidimo naudotis Plevenančiojo Bokšto slėniu, esančiu mano valdose. Aš duodu tau leidimą. Dar aš tau duosiu šešis šimtus iečių, kad apginkluotum savo karius. O dabar esu pasi-rengusi perduoti slaptąjį preparatą, kuris tau reikalingas, kad pasiektum pergalę. Atsakyk, Deivės Pasiuntiny, priimi mano sąlygas, ar ne?

Nialas įsmeigė žvilgsnį į išraižytą skrynelę, nu-

kaltą iš akinančiai balto kaulo. Jame slėpėsi toji vienintelė paslaptis, kuri galėjo sulyginti karinės patirties neturinčių laukinių, ginkluotų tik ietimis kauliniais antgaliais, ir profesionalių, apsišarvavusių karių iš šiaurės, puikiai valdančių ilgus dvi- ašmenius kalavijus, galimybes.

- Taip, - išsprūdo Nialui.

- Ką? - Raganė apsimetė, jog neišgirdo.

- Taip, - garsiai ir aiškiai atsakė valdovas. - Aš priimu tavo sąlygas.

Ir vėl Merlju nežymiai kilstelėjo smilių.

- Klausykitės ir pakluskite! - vėl užgiedojo skardus mergiotės balsas. - Amžinoji ir Visagalė, Dovanojanti Kvėpavimą, Gyvenanti Pasaulyje, Visareginti, Esanti Praeityje, Dabartyje ir Ateityje, Amžinybės Saugotoja ir Pilkųjų kalnų Valdovė ketina atskleisti Deivės Pasiuntiniui švenčiausią paslaptį! Visi privalo tuojau pat išeiti iš Sosto salės!

Kariai sutartinai trinktelėjo į grindis iečių kotais ir vienu metu nužygiavo į priekį žvelgdami priešais save. Jeigu svečiai nebūtų atšokę į šalis - kariai tikriausiai būtų juos sutrypę žengdami pro atlapotas duris. Paskui karius paklusdami valdovo minčių impulsui išėjo vorai ir merginos, tik

viena Neftisė liko stovėti niūriai suraukusi antakius ir spausdama ginklą.

Jaunoji mergina, Raganės tarnaitė, atsiklaupė priešais sostą, pabučiavo grindis ir skubiai išbėgo iš salės.

- Palik mus vienus, Neftise, - paprašė Nialas ir matydamas jos abejones priminė: - Juk čia jau nebe Raganius, Neftise. Čia princesė Merlju. Tik-tai princesė Merlju.

Asmens sargybinė baugščiai pažvairavo sosto pusėn, bet mažumėlę padvejojusi linktelėjo ir taip pat išėjo iš salės. Aukštos sąvaros lėtai užsidarė.

Raganė pakilo nuo didingojo sosto, nulipo per kelias pakopas žemyn, atsisėdo greta skrynelės, atmetė gobtuvą ir krestelėjo galvą leisdama ilgiems, švelniai žilstelėjusiems plaukams pakrikti ant pečių. Šįkart ji atrodė kaip nuvargusi brandaus amžiaus moteris - beje, nei veido, nei plaukų nevirpino jokie ribuliai. Paprasčiausia sunkių darbų išvarginta moteris.

- Ko tenai sustingai? - šiek tiek nustebusi paklausė ji. - Eikš čionai.

- Nejaugi man bus leista prisiartinti prie Didingosios ir Visažinės...

- Leista, - nusišaipė Raganė ir tarytum atjaunėjo. - Vis vien niekas nemato. Tik mirtingieji privalo žinoti, kad jų valdovai kur kas pranašesni protu ir dvasia, tad kalbėti su jais paprastų žmonių kalba nedera. Tu visiškai be reikalo elgiesi taip, lyg būtum vienas iš jų. Šitaip kam nors iš tavo pavaldinių gali kilti noras tapti valdovu vietoje tavęs.

- Na ir kas? Jei kažkas pasirodys besąs sumanėsnis už mane, tegu tampa. - Nialas prisiartino ir atsisėdo ant pakopos kitapus skrynutės.

- Tu nesuvoki, ką kalbi! - išsigando Merlju. - Valdovų tvirtybė - tai pagrindinė šalies stabilumo, ramybės ir klestėjimo garantija! Jeigu valdovu galėtų tapti kiekvienas norintis, net pačią didžiausią ir galingiausią šalį apimtų chaosas!

- Ar tu apgailestauji, kad pakeitei Raganių jo soste? - šiek tiek perdėtai nustebę paklausė Nialas. - Nori sugrąžinti jį atgal?

- Čia visai kas kita, - nerūpestingai numojo ranka Raganė. Jos plaukais nuvilnijo ribuliai, jie pasidarė tamsiai kaštoniniai, rusvi, vėl žili ir vėl tamsiai kaštoniniai. - Girdėjau, jog pasivadinai Mirties Valdovu?

- Taip, - linktelėjo Pasiuntinys. - Mūsų kelionės metu keliautojų energetika susiliejo į vieną visu-

mą, ir kai sugrįžome atgal į Provinciją, budeliai pripažino mus Mirties Valdovu. Kadangi visiems vadovavau aš, tad ir vardas atiteko būtent man.

- Neprigis, - papurtė galvą Merlju. - Tu visiškai nepanašus į vorą.

- Lai vadina, kaip nori, - gūžtelėjo pečiais Nialas. - Kad tik tie trys tūkstančiai budelių liktų su mumis.

- Koks tu... apkiautėlis! - nuoširdžiai atsiduso Raganė. - Ir valdžios tau nereikia, ir titulų nereikia, ir šlovės nereikia. O ką tu darysi, jei vieną gražią dieną Didžioji Deivė liausis tave globojusi, vorai nusigręš, o paaugliai išsirinks jaunesnį lyderį?

- Ir tokią dieną tu vadini "gražia"? - nusijuokė Nialas.

- Tu vis kiveni, - Merlju plaukai vėl pražilo, veide išryškėjo raukšlės. - O aš su tavimi apie rimtus dalykus kalbu!

- O aš tau visiškai rimtai ir atsakau, - Pasiuntinys ištiesė ranką ir atsargiai palietė jos rankovę. - Jeigu aš neteksiu Deivės palaiminimo, žmonių pasitikėjimo ir vorų ištikimybės, tuomet jokie titulai ir ritualai man nebepadės.

- Aš padėsiu, - atvirai pasiūlė Raganė pasukusi

galvą ir žvelgdama Nialui tiesiai į akis. - Nori?

- Keista, - atsakė Pasiuntinys nenukreipdamas žvilgsnio. - Atrodo, man kol kas niekas negresia?

- Taip, - pritarė Raganė, - niekas. Kol kas...

Jos balsas gerokai išblėso, veido oda pagelto, pasidengė smulkiomis raukšlelėmis, nosis, skruostikauliai ir smakras susmailėjo, plaukai visiškai išbluko. Ant sosto laiptelių sėdėjo sukriošusi senė apsiblaususiomis akimis ir drebančiomis rankomis.

- Aš mylėjau tave labiau už viską pasaulyje, Merlju, - sukuždėjo Nialas, paleido rankovę ir pirštų galiukais palietė jos ranką.

- O dabar? - pirmiausiai pasikeitė besijuokiančios akys, ir nuo jų gaivia banga per Pilkųjų kalnų šeiminkės pavidalą nusirito atjaunėjimas. Padvelkė pažįstamas kadagių kvapas.

Ji netapo aštuoniolikmete mergiūkšte, bet ir subrendusi moteris nebebuvo.

- Visados, - trumpai atsakė Nialas.

- Et, jei viską žinotum iš anksto... - Raganė išsitiesė, nusileido laipteliais žemyn, prisiartino prie kambarinių džiuuglių pertvaros, perbraukė delnu per gėlių pumpurus. - Aš tiek metų buvau greta tavęs, galėjau gauti, ko norėjau, tačiau man

reikėjo daugiau, reikėjo visko. Ir tavo rankų, ir minčių, ir meilės. Ir tavo vardo, ir titulo, ir valdžios. Absoliučiai visko! Dabar aš tenoriu pagimdyti nuo tavęs kūdikį. Bet negaliu netgi šito...

- Gal pamėginti? - surizikavo ir pasiūlė Nialas prieidamas prie jos iš nugaros.

- Raganius jau pamėgino, - atsiduso Merlju. - Ir kur jis dabar?

Ji staigiai atsigrėžė ir piktai sušnypštė:

- Pasitrauk nuo manęs! Niekada nesiartink, jei nenori vietoj draugo įsigyti priešą.

Pasiuntinys atsitraukė per kelis žingsnius ir šaltai paklausė:

- Ar tiek užtenka?

- Ištiesk į priekį dešinę ranką, - paliepė Merlju.

Nialas pakluso. Raganė irgi ištiesė į priekį ranką ir ėmė lėtai artintis. Po minutės jų pirštai susilietė.

- Štai taip, ir daugiau nė žingsnio, - žemu akso-
miniū balsu ištarė ji.

- O jeigu taip? - Pasiuntinys žengtelėjo dar šiek tiek į priekį, jo pirštai slystelėjo šeimininkės riešu, pasislinko aukščiau, dingo tamsioje rankovėje....

Pastabos

- 1) Kirasa - diržais susegami nugaros ir krūtinės šarvai.
- 2) Pitija - senovės Graikijoje - Apolono šventyklos žynė, pranašė.